

قینچی اور واغلی

شعری تو لکھ

Ketabton.com

لیکوالان

بناغلی محترم مولوی حقدار ملنگو صاحب
بناغلی محترم حافظ خاکسار درد صاحب

ته غور ونیسه دکوم سړي اعلان دی
غږ به وشي ستا حقدار ملنگ روان دی

جنازه به مې وتور لحد ته یوسي
ته به وایې ما ورپرېږدی زما جانان دی

یوه ورځ به ارمان وکړې وخت به تېر وي
بیا به وایې اف بېخي زیات مې ارمان دی

تا مئین کړم، تا ایله کړم، او د بل سوې
خیر دلبره دځوانۍ دي مست دوران دی

هغه وخت دي بیا ژړا ده بې قیمتته
چې خبر شي ستا ملنگ خزان خزان دی

ملا حقدار ملنگوو

ستوري شمارمه ولا راته فلک دی
زره مې درد کوي بې واره يې تک تک دی

پښتانه دې انجلی يې بل ته ورکړه
دا په دار پوري را خورنده هلک دی

زه يم تږی د لالی ددوو خبرو
دادی مرمه خو یار بیا هم په زره کلک دی

آئینی ته په ژرغونې غږ قائل سوم
دا زه نه يم، زما پر خپلې خوانی شک دی

خپل خپلوان يې لتوي په نیمه شپه کې
ستاحقدارستا په کوخو کې مدام ورک دی

ملا حقدار ملنگوو

زما د بايللو ارمانونه کوي
ها پښتنه پېغله ويرونه کوي

أف چې د بل سوه، د هغه باوجود
بس مسلسل راته زنگونه کوي

اوس مې يو بل ښکلی په دام کې اخلي
لکه زما تللی يار لوظونه کوي

ستا وحشتناکې تورې سترگې گله
زما پر معصوم زرگي ظلمونه کوي

عجيبه وخت دی، ته دا ښکلي گوره
اوس پر ملا حقدار نازونه کوي

ملا حقدار ملنگوو

واده دې وکړ او د مینې انتهاء دې وکړه
زه دې تنها کړم یاره بل رنگه خطاء دې وکړه

تا خو تر مرگه د یاری وعده راکړې وه خو
منزل کې پاته سوې او نیمه کې جفا دې وکړه

تا قتلولم خو د مرگ نیټه مې نه وه پوره
چې زه دې ولیدم خاوند سره خدا دې وکړه

تا د پښتو بد رواجونه پر ځان ومنله
د پلار خبره دې منظوره کړه حیا دې وکړه

ما ویل خدایه ما تر مرگه د یار غیږ کې
پرېږده

خو تا ویل حقداره مړ شې دا دعا دې وکړه

ملا حقدار ملنگوو

هيڅ ارمان مې پوره نه سو زندگۍ کې
ملگرتيا ده د طټکي غريبي کې

خپله گرځي د ابلېس تورو جامو کې
خو شکمن وي زما بنيايسته مسلمانۍ کې

پس له مرگه به مجنون ته داسې وایم
بڼه پوره يم زورېدلی عاشقی کې

زما او ستا د رسېدو فکرونه گله
کله کله يې پوره کړم تنهائی کې

زه حقدار يې د کور شاته انتظار يم
زندگي او عاشقي ده فردېسي کې

ملا حقدار ملنگوو

لپونتوب مې ستا دمینی برکت دی
لپونتوب مې دغمونو محبت دی

لپونتوب نه مې خبر یې او کنه یې
لپونتوب مې اوس جوړ سوی عبادت دی

لپونتوب مې ټول وجود محاصره کړ
لپونتوب مې گل خوانی باندي قیامت دی

لپونتوب له مئینتوبه پیدا کیږي
لپونتوب مې مئینتوب نه امانت دی

لپونتوب خو ستا ملا زره زره کړ
لپونتوب خو له حقدار وړی طاقت دی

ملا حقدار ملنگوو

بېلتانه يې رانه جوړ کړ لېونی
نه مې هېر سو نه هېر یزې یو سړی

تا زده کړې د وعدو هېرول بڼه
په وفا کې درنه مخته دي زموږ سپی

په ملا او په دې نورو يې زموږ څه؟
موږ ترې غواړو خپل وطن لکه غمی

چې خبره د وطن خلاف کوي
بس له خدای نه مې هم غوښتي دی گونگی

پرون مینه، نن غمجن، راتلونکي اف
نو مجبور یم انتخاب به کړم مرگی

ما کړه گل غوندي ځواني په اور پسې
زه اوس هم یم ستا په سترگو کې ازغی؟

خیر اوس هم نه دي پښېمانه ستا حقدار
وايي اوس هم درنه جااااا، درنه لوگی

ملا حقدار ملنگوو

ته چې ولاړې زندگي په دوې روپۍ سوه
بنکلي ډېر وو خو ځواني په دوې روپۍ سوه

چې پوره کال کې مويو ديدن ونه سو
بس پرېږده يه عاشقي په دوې روپۍ سوه

هغه پېغله دى په ياد ده او که نه ده؟
و بودا تې ورکوي په دوې روپۍ سوه

زليخا چې پر يوسف (ع) سوله مټينه
دمصريانو پاچاهي په دوې روپۍ سوه

معجزې چې دموسى (ع) سوې را څرگندي
دفرعون ټوله خدائي په دوې روپۍ سوه

هر مټين دي ځانته يار پر کاغذ جوړ کړي
مصور واي رسامي په دوې روپۍ سوه

بنا نو تا چې ځان ته بل ځوان انتخاب کړ
دحقدارملنگ خواري په دوې روپۍ سوه

ملا حقدار ملنگوو

شوي وعدي دي نور يې مه ماتوه
بنه فيصلې دي نور يې مه ماتوه

هغه د حُسن پير ته ووايه چې
زړونه كعبې دي نور يې مه ماتوه

كه دومره نر يې خپل اعمال دي سم كړه
آئينې بنې دي نور يې مه ماتوه

كه ختموي نو ميخانه دي قلف كړي
دا خو پيالې دي نور يې مه ماتوه

ستا د حقدار نور اميدونه نشته
هيلي يې مړې دي نور يې مه ماتوه

ملا حقدار ملنگوو

دا اُحل بله فیصله کوم لگیا یم
صرف د خلکو تماشه کوم لگیا یم

یو بل بڼکلي دعوت کړی یمه عشق ته
هر ما بنام استخاره کوم لگیا یم

د محفل یاران مې ټول راته غوږ غوږ دي
د سپېڅلي عشق قیصه کوم لگیا یم

هرې پېغلي ته حقوق د نکاح ورکړئ
پښتنو ته دا نعره کوم لگیا یم

د حقدار په څېر یې زړونه دې مات شوي
څو مئینو ته ټپه کوم لگیا یم

ملا حقدار ملنگوو

يارانو خپله مفلسې مې وژنې
د غربت ډکه زندگي مې وژنې

بې وفا نه وم، خو بدرنگه ومه
حکله باللي عاشقي مې وژنې

سپوږمۍ قربان دې سم خبرې وکړه
بيا نيمه شپه سوه تنهائې مې وژنې

زه له هر بڼکلي صدقه صدقه
مگر د بڼکلو مغرورې مې وژنې

زه زړه منلي يار رتلي يم
حقدار ملنگه بې وسې مې وژنې

ملا حقدار ملنگوو

سترگو ایبسی ورته مخامخ یو بنار دی
زره د حُسن بناریه کې خریدار دی

نفرتونو خخه ظلم پیدا کیږي
محبت د رحم دله خلکو کار دی

بې تعلیمه ژوند په سپینه ورځ کې شپه وي
د تعلیم ژوندون په شپه کې سپین سهار دی

بنکلي خان ساتې د عشق له زندانه
صوفي ناست داسې کارونو ته عیار دی

فکر نه کوم چې دا حقدار دې روغ شي
یو ظالم بنکلي پرې کړی انفجار دی

ملا حقدار ملنگوو

دا سړی بیخی غمجن دی، خو مړ نه دی
ستا په تگ پر زکندن دی، خو مړ نه دی

خالق حُسنِ ظاهري ورتنه بخشلی
تور یې زړه سپین یې بدن دی، خو مړ نه دی

شکر لبي، سیاه زلفي، گل اندامي
ده ویلی دغه فن دی، خو مړ نه دی

ستا نامه یې لکه ذکر ثوابي کر
هر سړی اوس پرې شکمن دی، خو مړ نه دی

مؤمن خان د شیرینو په ارمان مړ سو
ستا حقدار ستا ارمانجن دی، خو مړ نه دی

ملا حقدار ملنگوو

یوی پېغلی ځوان خوبن کړی، خو پېغور دی
زموږ د بد رواج په مېر یې مخ تور دی

ما خپل کډه د غروب طرف ته وړې
د اشنا د لمر خاته پر طرف کور دی

شاید بیا درخو وې ناز ورباندې کړی
د ادم د رباب غږ دی او بڼه شور دی

چې هر چا یوه زره مینه راکړې
دا احسان یې تر قیامته پر ما پور دی

حقدار خپل تر وسه دومره مینه کړې
هر ملگری یې نظر کې لکه ورور دی

ملا حقدار ملنگوو

ژارې او ميده ميده گيلې کوي
خپل د ارمانونو جنازې کوي

دغه ډالري قاضي دې خدای واخلي
خومره دروغجنې فيصلې کوي

جار پښتنې پيغلي محترمي دې
دا خو پنجابي بي حايه شپې کوي

ذات د بنکلو دغسې جوړ سوی دی
هر وخت خپل مټين باندي نخري کوي

ستا حقدار اوس دومره تنها سوی دی
ناست دی د خپل حان سره ټپې کوي

ملا حقدار ملنگوو

ورک مضمون د محبت له صحیفې یم
داسې شخص ددې بدرنگې زمانې یم

چې دوه زړونه بېلوي فاعل کافر دی
زه مفعول د یوې داسې حادثې یم

پیغلې هیلې یې بدې کې رانه ورکړې
جای قرار اوس د خاموشې هدیرې یم

غیبتونو ته اوزگار پښتانه ناست دي
خریدار د یوې گونگې آئینې یم

ټول د حُسن قائلین حقدار را خوبنتي
بیا سرمسته کاروان درومي ورپسې یم

ملا حقدار ملنگوو

زه بې ياره بې رويياره بڼه يم ياره
ته په ټولو بڼاريو کې ژوند اباد کړه

زه به سپين زرگي په تورو خاورو مور کړم
ته د خلکو تورو زړو کې ژوند اباد کړه

زه به هر ارمان ته جوړه هديره کړم
ته په جوړو هديرو کې ژوند اباد کړه

زه به تاته آئينې را ټولومه
ته په حُسن او نخرو کې ژوند اباد کړه

زه به ستا موريدانو کې حساب يم
ته حقداره په دمو کې ژوند اباد کړه

ملا حقدار ملنگوو

ستا بي رحمي جدائي مي رنگ تک تور کر
نه هندو یم نه نشه کوم لالیه

نیت مي کړي چې خلويشت کتابه چاپ کړم
ستا پر حُسن تبصره کوم لالیه

داسې نه ده چې تا بل حُوان انتخاب کړ
زه له خپل نصیب گيله کوم لالیه

فکراً ستا د واده ورځ ده شر او شور دی
درته ناست یم تماشه کوم لالیه

د حقدار سترگو کې ډنډ او بڼکې ولاړې
په محفل کې ستا کیسه کوم لالیه

ملا حقدار ملنگوو

ورته گوري ورته ژاري لېونی
مات يې وليد ديو چا د لاس بنگری

مابه دومره حفاظت د يار کولای
لکه لاس کې د ياقوتو سور غمی

ته په ټکنده غرمه کوي خوبونه
ستا دیدن ته انتظار دی يو سړی

مؤمن خان په خومره هیلو ورته راغلی
پر سینه د شیرینو ناست وو مرگی

که دې خوبنه وي چې بیا گودر اباد کړې
ستا حقدار به درته واخلمه منگی

ملا حقدار ملنگوو

ملنگه نه وي آئيني د خلکو
ملنگه څه وي ارادي د خلکو؟

ملنگه خپل ژوند ته دې فکر وکړه
ملنگه پرېږده تماشي د خلکو

ملنگه مه پرېږده نفرت وطن کې
ملنگه وکړه فيصلې د خلکو

ملنگه کيږي د بنده عبادت
ملنگه دادي عقيدې د خلکو

ملنگه دا حقدار دې م.ر حساب کړه
ملنگه اورم اوازي د خلکو

ملا حقدار ملنگوو

څنگه زړه وکرمه، او څنگه محبت وکرمه؟
چاچې وژلی یم د هغه یار صفت وکرمه؟

لیلا پال د پښتنو بد رواجونه هر وخت
ځان به منصور کړم، او مجنون ته به غیبت
وکرمه

بیا به په ټول عمر د مینې نظر نه ساتمه
داځل که جوړ سومه د ځان به حمایت وکرمه

دیدن قضاء شو نو رویبار ته مې هم ونه کتل
چې فرض قضاء شې، څه دپاره به سنت وکرمه؟

حقداره مینه مې سوه لنډه، لکه لمونځ د مېت
اشنا جدا شوزه یې کوران که مغفرت وکرمه

ملا حقدار ملنگوو

نن مې نشې ته زرگی شوی دی لږ بنگ لټوم
ودې بدرنگې زمانې ته تللی رنگ لټوم

ځکه په نیمه شپه گرځیدمه پر جگو غرونو
دیار دتورو زلفو مثل ته لونگ لټوم

مولوي څه وايي فتوی څه ده او حکم څه دی؟
زه اوس هم گرځمه دتورو سترگو جنگ لټوم

دومره تنها یم چې خپل قبر ځانته خپله کیندم
یو وجود ځمکه یوه بېلچه او یو کولنگ لټوم

مورته فرق نه کوي هر څه چې وي بس شور دي
کوي
دمستو تورو، او یو څو بنگریو شرنگ لټوم

هر ځل چې مینه وکړم سمدستي ناکامه راشم
دا ځل بریا راوړم دمینه بل فرهنگ لټوم

خدای خبر بیا په کومو خاورو کې بیده پاتې دی
څو ورځې کیږي لېونی حقدارملنگ لټوم

ملا حقدارملنگوو

درقيبانو دا خبرې عجيب زور راكوي
ماته پر كړي محبت باندي پېغور راكوي

د حسدگرو خو دې رب ذوالجلال كور تباه كړې
زه يې ديدن ته خم خو دوى پر لمن تور راكوي

اصلاً خو مړيمه بې حسه يم دشور نه يمه
دا ستا راغلي مېلمانې غمونه شور راكوي

صاحبه زه دداسې خلكو سره ژوند تېروم
خوك مې زخمونه شيندي خوك راته ټكور راكوي

حقدار ملنگ نن په سلگيو راته داسې ويل
له رقيب غچ اخلم كه خوك ژوندون په پور
راكوي

ملا حقدار ملنگوو

پر سر یې بیا دکوم جابره سړي پښه پرته ده؟
هغه یاغې مسته ځوانې ولې نشه پرته ده؟

راځه چی لاس په لاس روان شو سره ورک چی نه
شو

مزل لا پاتې دی په مخ کې لویه شپه پرته ده

موندو دوختونو خلک نه کوو کم اصله عمل
صاحبه زما اعمال نامه درته چپه پرته ده

ها دپرون قاضي والله درته مجرم ثابت کړم
زما سره هره یوه کړنه نوشته پرته ده

نوزه مجبور شوم چې آئینه دزمانې واخلمه
چی ستا دسترگو آئینه علیحده پرته ده

پام چی قیصه دوختونو پکښی یاده نه کړې
شپونکیه ستا دشپېلی غږ ته خورمه پرته ده

حقدارملنگه خو قیصې دمحبت کوو نن
دیار دیاد دپوه کی بله می پر زړه پرته ده

ملا حقدار ملنگوو

دا منمه هر یو بنکلی محترم دی
چې ظالم وي نو لائق دجهنم دی

له اولاده یې حقوق دنکاح سلب کړ
نه اولاد دی دحوا نه دادم دی

زه بې وسه نیمه شپه کې په ژړا سم
دزرگی په وینو سور مې هر قدم دی

زه حیران یم چې پر تا څنگه مئین سوم؟
زما پر حال باندي والله پکار ماتم دی

خود به ناست خفه خفه وي په محفل کې
له حقدار ملنګه تللی خپل صنم دی

ملا حقدار ملنګوو

زندگي چي بي دلبره سوه پرېږده يه
بنه ياران چي بي باوره سوه پرېږده يه

دا منم چي پښتون راج پر مغل وگر
پنجابيان چي معتبره سوه پرېږده يه

په پنځه زره کلن تاريخ نازيرو
پښتانه چي بي رهبره سوه پرېږده يه

دتکبير نعره دجنگ ميدان کي خوندي کړي
دا نعره چي له ممبره سوه پرېږده يه

که سبا سبا کوي نو انتظار شه
وه حقداره چي منکره سوه پرېږده يه

ملاحقدارملنگوو

لېونی سوم لېونی راباندي ټول دي
خو جانداره پروني راباندي ټول دي

بې مطلبه ياران تورو خاورو بڼکل کرل
دا ژوندي خو مطلبی راباندي ټول دي

زما گمان وو محترمه انسانان دي
وروسته پوه سومه چې سپی راباندي ټول دي

زما دسختې ورځې دغه کیفیت دی
خپلوان ورک دي ټول پردي راباندي ټول دي

ستا حقدار ملنگ به ولې ژرانه کړم؟
ستا غمونه ځي راځي راباندي ټول دي

ملاحقدار ملنگوو

یم د یار په یوه غږ پسې رنځوره
لږ خو وغږېږه ای د یار انځوره

زموږ په چم کې حق ویل لویه گناه ده
ظالمانو ستا ملگری کریم منصوره

پلار په زور یمه ورکړې نا خوښ ځوان ته
رواجو د پښتنو کریمه مجبوره

صرف د یو او بل وژلو کې جنت دی؟
خدای حاضر دی هره لار کې بې حضوره

زه حقدار به د شعور کتاب تدریس کریم
پښتانه دې بې قلمه بې شعوره

ملا حقدار ملنگوو

وار خطا یمه خاموشه شبستان ته
مشابه دی نریدلې قبرستان ته

مسافر مرغه دبل وطنه راغلم
لږ مې پرېږده د خپل زلفو گلستان ته

ستا د حُسن شرابي پیالو ته ناست یم
ساقی ور مې وره د شونډو کفرستان ته

مرگوني لښکري ناستې په مورچل کې
څوک دې نه راځې زخمي افغانستان ته

درخو ناسته د ادم رباب ته غوږ ده
څوک به غوږ سي د حقدار وشعرستان ته

ملا حقدار ملنگوو

ای د ډېرو خلکو یاره سلامونه
د بایللي یار رویباره سلامونه

قوم بیده دی د قیام کتاب دې چاپ کره
د پښتون قوم ستر سالاره سلامونه

غوارم مرسته د مئینو خلکو وکرم
د بنگریو دوکانداره سلامونه

بخشه غوارم نیمه شپه وه ته بیده وې
زړه مې ډېر وو ناقراره سلامونه

بېگه داسې د یوچا پیغام راغلی
له ما ورکه زما حقداره سلامونه

ملا حقدار ملنگوو

مورېيې د زرگي په رنځ اخته کړلو
دوي له انسانيته پر شا تللي دي

هر بدرنگه هر الزام منلی دی
بنکلي بدهمته پر شا تللي دي

ډيرو پکشي خپله زندگي ورکړه
ډير له محبته پر شا تللي دي

پاتي يې پر زړه باندي تور ټکی دی
ډير له عبادته پر شا تللي دي

چاچې د حقدار په حق جرگه کول
ټول له هغه نيته پر شا تللي دي

ملا حقدار ملنگوو

سلامونه سلامونه کلیوالې
را نیږدې نه کړې لاسونه کلیوالې

ستا په تگ مې دغه دوی یارانې وکړې
موسیقی او غزلونه کلیوالې

د یاداشت په کتابچه کې مې لیکلې
ستا را کړي جوابونه کلیوالې

چې قاضي د قسمتونو سره بېل کړو
په درد نه خوري پیغامونه کلیوالې

ستا حقدار چې سپین کفن کې منظم شې
بیا ترې مه اخله عکسونه کلیوالې

زړه چې کوي نو گوره خپر کوي
ستا ده نوم ذکر ستا بغير کوي

ته خواوس هم کت مت هغه رنگه يې
کوم چی ده ذهن پرپلو سپر کوي

عشقه زما خیالات دی چاته ورکړل
خوک چی ده زړه په کورگی پپرکوي

يوه زره دعا ده مور ده خولگی
تر آسمانو ده لاري طبر کوي

دتعقيبیت ورسته دی هم خاکساردرد
ده تگ راتگ انتظار پپر کوي

ح خاکساردرد

لاسته راورنه کی دی یار مردی
ستا محبت کی ستاییمار مردی

خنکه لاشک و کرمه ستا په جفا
ده زره په کور کی اعتبار مردی

که راضی نه یی کره دی حکم بدل
کده سپرلی کرې بهار مردی

اوس دی سینگار ته زره ورغواړی کنه
اوس خودی هغه طلبگار مردی

وعدې دروغ شوی قسمونه دروغ
یعنی ستا هر قول قرار مردی

ده خاکسار درد دژوند صفحه کی لیک وو
ده لفظو مرگ راغلی اظهار مردی

ح خاکسار درد

هسي هم په عشق کی نقصان ولو
خیري می له وخت خخه گریوان ولو

خان لکه ډبره جوړول مشکل
ستا هجر وماته ډیر آسان ولو

زما په درد اودکه دی خه ترلاسه کړه
ووایه چی زړه دی پسي وران ولو

خه شک په دنیا دنیا هغه ده خو
رنگ دی دخیالونو دنگ آسمان ولو

سترگو ته دی سترگی ورنږدې کړلې
دادی په ژوندون کي لوی ارمان ولو

شوه له صداقته پي خوشبویی ختم
ستا خاکساردرد ستا پرپله روان ولو

ح خاکساردرد

آخرُحل يې غاره راکره پر خهره يې پریشاني وه
که کرداريې ولو بنکته خو له شکله انساني وه

بس سبب ده جدایي يې ويیئ نشو چف ولاړه
شاید خپل دکورني کرې ادا باندي راضي وه

حیران نه یمه په قول وقرار يې چی خې وکرل
خکه رسم دنيا جوړ له اول بې وفايي وه

اور اوبه که دو بنمنان دی له ازله یوله بله
له هغې سره ملتیا هم زما لویه ناداني وه

که جداشوله هغه خوبیا هم کوم یونقصان نه دي
که یو خای وای خاکساردرده خوبیا هم دنیا فاني
وه

ح خاکساردرد

دندن درد دسبا ورخي کاميابي ده
داخبره مي په ذهن کی تابان شته

ما په خپل شکونو شک کړي دی حُکه
جوړونه دژوندون يې په بنيان شته

ده تاريخ بستر بدل ده تل لپاره
په وجود کی می له روح سره ايمان شته

سلگکی ده زکندن می شروع کيږي
ده یس ويو ته شپاړس حافظان شته

دعاوکره موري لاس لپه کره رب ته
دبچي دی يو کور بل په قبرستان شته

فاتحه يې پر څلورو مسجدونو
هرمسجد کی يې پنځه پنځه ياران شته

ده ډبرو به لتون کی الماس بايلي
په نړي کی بعضي داسي ناپوهان شته

چانس ده هرچادر وازې ته راخي خپله
خاکساردرده په ورتگ کی دی تاوان شته

ای ناترسه زه دی پری بنودم وچاته
رانه ورک شوې رانه لاری کومی خواته

ده غضب ټال لاهو کرمه ستا کرنو
چی رخصت شوې ودي نه کتله شاته

اضطراب اوناخوبی سره عادت شوم
ده ژوندون ده جور بنبت ټولي قصې پاته

ارمانونه می ده ژوند دانه دانه شول
هرارمان می امیدوار ولو وتاته

حافظه کی می خای درکړو بی مطلبه
خاکساردرد وایم کم اصله وې له زاته

ح خاکساردرد

یم جل وهلی دې دښتوکی می مرگی ونه خوري
لکه مرغه بل خواته تلوکی می مرگی ونه خوري

الزام ده قتل یې په سرباندي اوښتی زما
ده زهرو غرپ په تیرېدو کی می مرگی ونه خوري

ده محبت قیصه خونه مری مگر داخبره
ستاد کردار په ختمېدو کی می مرگی ونه خوري

کورته رسیدی زما په شان یوبل رنخوره سړي
وای لدې ښاره په وتو کی می مرگی ونه خوري

زه خاکساردرد یم مسافر ده هغه ماتی کښتی
ده سمندر سختو خپو کی می مرگی ونه خوري

ح خاکساردرد

په دکه اخته دشپې نیمې او سپوږمې
سخته صحنه دشپې نیمې او سپوږمې

لاس بنورونه او رخصت اخیستل
ده مرگ خپه دشپې نیمې او سپوږمې

خبرې زده وې خو کولې یې نه
یوه کلمه دشپې نیمې او سپوږمې

زما په هیلو باندي اور پوري کړو
کړې وعده دشپې نیمې او سپوږمې

دیاد کوڅو کې ده حارس په شاني
کول گزمه دشپې نیمې او سپوږمې

وه خاکساردرد تې په کتو کی ویل
دعاکوه دشپې نیمې او سپوږمې

ح خاکساردرد

چی په کومه ورځ می مړسو غریب زړه
رڼا ورکه په هرلورسوه توره شپه

اول څه پوه ومه زه په حال ده مرگ
اوس می ولیدو په خپل خوارژوندانه

دا دکوم جرم سزا وله په عشق کی
رانه ورک یی کرو ده دوو سترگو کاته

اوس یی پیم ده زنخیرپه شان خبری
هریوبند کی شی لامده رانه بانه

هرصفت چی یی فراق دی خاکساردرده
ستابی کچه محبت کرو بیل هغه

ح خاکساردرد

زره مئین سی، خوک دی خوبن سی، بیا جدا سی
زره تنگون سی، شپه اورده سی، خوب تباہ سی

خدای دی واخله، ژونده ژونده، په عذاب یم
بنه پوهېږم، یار د بل سو، خدای که را سی

زما قسمته خوانیمر که چې یاااا نه وی
زه یی خه کریم که دا ټوله دنیا زما سی

اوس رویبار هم مغرور سوی راستی نه کری
اوس چې هرڅو کاغذ ورکړم، بس پناه سی

نن یی وکړه بنه په نره دا خبره
حقدار زما دی خو چې کله هم ملا سی

ملا حقدار ملنگوو

نرم نرم به مې زړه قرار ته راشې
زما بایللی یار که نن سهار ته راشې

زه به بیا هم په هغه مینه ور گورم
که د لسو بچو مور وې لار ته راشې

دې ملنګ د زندگی سامان ټول کړې
ناممکنه ده چې بیا به بنار ته راشې

خیر په ژوند که مې پوښتني ته رانه غله
پس له مرګه به مې خړ مزار ته راشې

که ژوندی وم او د تللي یار پکار شوم
اجازه ده چې بیا هم حقدار ته راشې

ملا حقدار ملنګوو

چيرته به په زړه غمجن له دومره ډېر خفگانه وای
کاش چې زه هم ستا غوندي بې درده بې جانانه وای

ستا پر محبت باندي ايمان نسته دوکه کوي
ما به ته هېر کړی وي که زه هم بې ايمانه وای

زما په ميليونونو انسانانو کې يو ته خوښ يې
ستا که چيرته خوښ وم نو به زما پر څنگ روانه وای

لاس په لاس روان يم د ارمان د جنازو سره
يو ديدن دي غواړم بيا که برخه د بل ځوانه وای

لمونځ به يې حتمي کولو زما په اورېدو سره
حقداره چې يو لفظ د ملا له خوږ اذانه وای

ملا حقدار ملنگوو

د رنگونو تماشه چې پر جهان شي
څوک خوشحال شي او څوک ژاري په خفگان شي

وايه څه وکړمه څه ته ضرورت دی
چې یوښکلی را منین شي او جانان شي

بې لټا مې د زړه څړیکي نه رغیږي
که حاضر راته دا ټوله طبیبان شي

چې زموږ پیغلي د ولور په نوم خرڅیږي
ښه نو ځوان به څنگه ښاد شي او ودان شي؟

د دیدن په طمع درشې ستا تر کلي
ستا حقدار خو په سلگو سلگو روان شي

ملا حقدار ملنگوو

ملنگه، ژوند جنون دی فلسفه ده
ملنگه، ژوند د هیلو هدیره ده

ملنگه ژوند مې مه پوښتنه چې څه دی
ملنگه ژوند د ستونځو خزانه ده

ملنگه ج.نگ واره ماشومان وژني
ملنگه خوږه مور یې پښتنه ده

ملنگه خپل خپلوان مې ناکام غواړي
ملنگه دا بیا داسې زمانه ده

ملنگه رغول د زړونو زده کړه
ملنگه د حقدار دا توصیه ده

ملا حقدار ملنگوو

دمطلب په يارانې مې سر خلاسيږي
ديارانو په دھوکې مې سر خلاسيږي

هر سبا يې انتظار کوم په مينه
ددروغو په وعدي مې سر خلاسيږي

ده هندوانو عقیده مې تائيد نه کړه
وهر خدای ته په سجدې مې سر خلاسيږي

خلک وايې دپښتون نسل کشي ده
دمالې په تپې مې سر خلاسيږي

ديارانو کړنې هره شېبه وينم
په خيرنې آئينې مې سر خلاسيږي

نن يې وېل چې دھوکه باز ياران کفار دي
دمفتې په مسئلې مې سر خلاسيږي

دحقدارملنگ ريښتيني خلک خوبن دي
په بدرنگې زمانې مې سر خلاسيږي

ملا حقدارملنگوو

خالقه: يوڅه راكړه خالي لاس خم له درباره
خالقه: يا مې واخله يا مې وروله تر ياره

خالقه: داده بڼكلو زړونه ولي دومره كلك دي؟
خالقه: مورڅو هره ورځ ويليدو لكه واوره

خالقه: يوې پېغلې پښتنې مې زړگي وړي
خالقه: ته خو راكړې د اويا 0 حورو 7 سرداره

خالقه: زه پښتون يم هم پښتو پالم هم مينه
خالقه: د لاهور د پيغلو نه يم هواداره

خالقه: بڼكلي ټوله د پيسو لالچ نيولې
خالقه: دوي يې غواړې له غريب ملا حقداره

ملا حقدار ملنگوو

منکر نه یمه د بنکلو له مذهبه
فارغ سوی یمه د عشق له مکتبه

د رندانو میخانه کې مې مقام دی
خان ساتم له شهرت او له منسبه

چې د یو ملگري حال و بل ته وایې
خدایه واخلي دا دوه مخې مذبذبه

داسې نه ده چې نسب مې معلوم نه دی
مشرف یم د پښتون قوم له نسبه

ما حقدار دی انتخاب د زړه بایلی
نه غمجن یم او نه ژاړم بې سببه

ملا حقدار ملنگوو

هر وخت د مکتب د گینتې زنگ پسې خفه یمه
ورک مې دی کتاب د قلم رنگ پسې خفه یمه

دلته د سندرو ابی مړه ده رباب هم کونډ دی
څنکه غزل ولیکم؟ آهنگ پسې خفه یمه

تورې تورې زلفې دې دچا لاس ته ورغلي دي
ناست لکه یتیم یمه ستا څنگ پسې خفه یمه

خدایه د ټوپک شپېلی دې ماته سې جن.گ نه غواړم
بس خو د څلووورو سترگو جن.گ پسې خفه یمه

خدای خبر چې بیا به کوم قاتل رانه م.ر کړی وي
زه پخپل ملا حقدار ملنگ پسې خفه یمه

ملا حقدار ملنگوو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**